

Arrest

nr. 313 647 van 27 september 2024
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. COLMAN
Sint-Lievenslaan 172
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 2 februari 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de syntheseseminarie.

Gelet op de beschikking van 20 juni 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 augustus 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SCHOLIERS, die loco advocaat R. COLMAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie beslist op 23 januari 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot het opleggen van een inreisverbod voor tien jaar. Dit zijn de bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*Aan de heer : [D., F.S.], geboren te [...], op [...], onderdaan van Bulgarije,
wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten.*

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, eerste lid, 3°, artikel 43§1, 2° en artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Betrokkene werd op 21.01.2002 door de Correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel 3 jaren voor 1 maand en 15 dagen veroordeeld voor valsheid in geschriften, door een particulier. Betrokkene werd op 09.03.2011 door de Correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden veroordeeld voor bedrieglijk vernietigen of wegmaken van in beslag genomen voorwerpen door de beslagene, of door andere personen, in diens belang: door de beslagene zelf. Betrokkene werd op 20.09.2012 door het Hof van Beroep van Gent tot een geldboete veroordeeld voor inbreuk inzake tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit, maatschappelijke zekerheid der arbeiders: werkgeversbijdrage: inbreuk inzake het verstrekken van inlichtingen. Betrokkene werd op 04.01.2023 door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot een geldboete veroordeeld voor vluchtmisdrijf. Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 3 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt (op 25.05.2000, 24.12.2001, 05.12.2002). U werd veroordeeld tot het betalen van boetes, rijverboden, verlies van het recht op sturen. Betrokkene werd op 18.11.2021 door de het Hof van Beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden veroordeeld voor mensenhandel, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen, sociale zekerheid-verzuim te hebben aangifte te doen bij de RSZ. Betrokkene heeft drie mannen van Bulgaarse herkomst die illegaal in België verbleven in erbarmelijke omstandigheden gehuisvest in de woning van zijn gezin. Hij liet de mannen voor geen of heel lage lonen klussen uitvoeren in het huis of in de horecavoorzieningen van zijn zoon. Bovendien was hij verbaal en fysiek agressief ten aanzien van grondslag. De wetgeneesheer stelde dat duidelijk zichtbare letsels niet werden verzorgd. De slachtoffers moesten op zoek naar eten in de containers van de supermarkt tegenover de woning en deden hun behoefte langs de weg, gezien zij geen toegang kregen tot het sanitair in de woning. Betrokkene en zijn zoon gebruikten de afwezigheid van geldige verblijfsdocumenten tegen hun slachtoffers. Eén van hen werd door betrokkene naar België gelokt onder het voorwendsel dat hij hier behandeld zou worden voor zijn cataract. Er kan niet getwijfeld worden aan te kwaadwillige intenties van betrokkene teneinde zijn slachtoffers tewerk te stellen in abominabele leef- en werkomstandigheden, volstrekt in strijd met de menselijke waardigheid waarbij de slachtoffers als slaven werden behandeld, werden uitgebuit en hen elke vorm van sociale bescherming door naleving van de sociale regelgeving in België werd ontnomen. Deze situatie hield in het geval van één van de slachtoffers meerdere jaren aan. Betrokkene getuigt van een maatschappelijk gevaarlijke ingesteldheid die hem in staat stelt zwakke medeburgers op meedogenloze wijze langdurig te misbruiken en te ontmenselijken op een wijze die nog lang zijn sporen zal nalaten. Uit het strafverleden van betrokkene blijkt verder dat hij hardleers is dat eerdere gerechtelijke interventies hem niet hebben aangezet tot aangepast gedrag. Ingevolge de ernst van de door betrokkene gepleegde feiten concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat hij/zij minstens sinds 19.10.2023 (opsluitings-datum) het Rijk verblijft en dat hij/zij geen aanvraag heeft ingediend voor een verblijf van meer dan 3 maanden in de hoedanigheid van burger van de Europese Unie (indien verblijf > 3 maanden). Artikel 44ter, van de wet van 15 december 1980: gezien voorgaande wordt aan betrokkene geen termijn toegekend om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Betrokkene werd op 11.12.2023 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Betrokkene weigerde te tekenen voor ontvangst, hij liet echter na deze vragenlijst in te vullen. Hij verklaarde dat hij er niet akkoord mee gaat om België te verlaten, en dat hij niet wenst terug te keren naar Bulgarije, hij zou geen familie meer hebben in Bulgarije. Hij verklaarde dat zijn vrouw [D.Y.S.], zijn 2 meerderjarige kinderen [S.S.] (zoon), [S.V.F.] (dochter), zijn kleinkinderen [S.A.] en [S.J.] allen in België verblijven. Zij zijn gekend in ons systeem en verblijven legaal in België. Tenminste zijn vrouw, zijn dochter en twee kleinkinderen bezoeken hem regelmatig in de gevangenis. Hoewel hij een gezinsleven schijnt te hebben op het grondgebied werd betrokkene reeds afgevoerd-verlies van verblijfsrecht op 12.10.2022. Betrokkene diende op 14.04.2021 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige. Betrokkene werd op 12.01.2021 in het bezit gesteld van een E-kaart die geldig is tot 07.05.2026, op 12.10.2022 heeft betrokkene een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) ontvangen. Betrokkene heeft sindsdien geen poging ondernomen om zijn verblijf regulariseren. Wat zijn kinderen en kleinkinderen betreft, de bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de

bescherming van artikel 8 van het verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Wat zijn vrouw betreft, betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat zijn echtgenote niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Bulgarije. Indien zijn echtgenote dit niet wenst heeft zij, net zoals de kinderen en kleinkinderen, de mogelijkheid hem te bezoeken en/of contact te houden via de moderne communicatiemiddelen.

Ten slotte is het belangrijk op te merken dat uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden. Betrokkene verklaarde dat hij hartproblemen heeft, hij zou reeds 2 maal een hartinfarct gehad hebben en neemt hiervoor allerlei medicatie. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Een schending van art 3 van het EVRM wordt niet aangenomen. Betrokkene heeft tot op heden geen aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen ingediend. Hieruit kan men afleiden dat er op het moment van de beslissing geen sprake was van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor betrokkene leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige medische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Daarnaast stelt betrokkene dat hij redenen heeft om een terugkeer naar zijn land van herkomst, Bulgarije, te vrezen. Gezien Bulgarije een Europees land en dus in principe veilig is, kan artikel 3 EVRM hier echter niet ingeroepen worden. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 september 2017, nr. 192.378). Een schending van art 3 van het EVRM wordt niet aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 15.03.1999 verschillende aanvragen (asielaanvraag, aanvraag machtiging tot verblijf, Aanvraag tot vestiging) ingediend heeft, deze werden allemaal negatief afgesloten.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid, en van artikel 44quinquies §1, 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Betrokkene werd op 21.01.2002 door de Correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel 3 jaren voor 1 maand en 15 dagen veroordeeld voor valsheid in geschriften, door een particulier. Betrokkene werd op 09.03.2011 door de Correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden veroordeeld voor bedrieglijk vernietigen of wegmaken van in beslag genomen voorwerpen door de beslagene, of door andere personen, in diens belang: door de beslagene zelf. Betrokkene werd op 20.09.2012 door het Hof van Beroep van Gent tot een geldboete veroordeeld voor inbreuk inzake tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit, maatschappelijke zekerheid der arbeiders: werkgeversbijdrang: inbreuk inzake het verstrekken van inlichtingen. Betrokkene werd op 04.01.2023 door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot een geldboete veroordeeld voor vluchtmisdrijf. Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 3 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt (op 25.05.2000, 24.12.2001, 0512.2002). U werd veroordeeld tot het betalen van boetes, rijverboden, verlies van het recht op sturen. Betrokkene werd op 18.11.2021 door de het Hof van Beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden veroordeeld voor mensenhandel, slagen en verwondingen-opzettelijke slagen, sociale zekerheid-verzuim te hebben aangifte te doen bij de RSZ

Betrokkene verklaarde dat hij hartproblemen heeft, hij zou reeds 2 maal een hartinfarct gehad hebben en neemt hiervoor allerlei medicatie. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Een schending van art 3 van het EVRM wordt niet aangenomen. Betrokkene heeft tot op heden geen aanvraag om machtiging tot verblijf

omwille van medische redenen ingediend. Hieruit kan men afleiden dat er op het moment van de beslissing geen sprake was van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor betrokkene leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige medische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst.

Vasthouding

[...].

Het inreisverbod luidt verder als volgt:

“Aan de Heer:

Naam: [D.]

Voornaam: [F.S.]

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: [...]

Nationaliteit: Bulgarije

wordt een inreisverbod voor 10 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 23/01/2024 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd op 21.01.2002 door de Correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel 3 jaren voor 1 maand en 15 dagen veroordeeld voor valsheid in geschriften, door een particulier. Betrokkene werd op 21.01.2002 door de Correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 3 maanden met uitstel 3 jaren voor 1 maand en 15 dagen veroordeeld voor valsheid in geschriften, door een particulier. Betrokkene werd op 09.03.2011 door de Correctionele rechtbank van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden veroordeeld voor bedrieglijk vernietigen of wegmaken van in beslag genomen voorwerpen door de beslagene, of door andere personen, in diens belang: door de beslagene zelf. Betrokkene werd op 20.09.2012 door het Hof van Beroep van Gent tot een geldboete veroordeeld voor inbreuk inzake tewerkstelling van werknemers van vreemde nationaliteit, maatschappelijke zekerheid der arbeiders: werkgeversbijdrage: inbreuk inzake het verstrekken van inlichtingen. Betrokkene werd op 04.01.2023 door de Correctionele rechtbank van Dendermonde tot een geldboete veroordeeld voor vluchtmisdrijf. Uw gebrek aan respect voor de wet wordt verder onderstreept door het feit dat u reeds 3 veroordelingen door de politierechtbank in verkeerszaken opgelopen hebt (op 25.05.2000, 24.12.2001, 0512.2002). U werd veroordeeld tot het betalen van boetes, rijverboden, verlies van het recht op sturen. Betrokkene werd op 18.11.2021 door de het Hof van Beroep van Gent tot een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden veroordeeld voor mensenhandel, slagen en verwondingen opzettelijke slagen, sociale zekerheid-verzuim te hebben aangifte te doen bij de RSZ. Betrokkene heeft drie mannen van Bulgaarse herkomst die illegaal in België verbleven in erbarmelijke omstandigheden gehuisvest in de woning van zijn gezin. Hij liet de mannen voor geen of heel lage verloningen klussen uitvoeren in het huis of in de horecazaken van zijn zoon. Bovendien was hij verbaal en fysiek agressief ten aanzien van grond lag. De wetgeneesheer stelde dat duidelijk zichtbare letsels niet werden verzorgd. De slachtoffers moesten op zoek naar eten in de containers van de supermarkt tegenover de woning en deden hun behoefte langs de weg, gezien zij geen toegang kregen tot het sanitair in de woning. Betrokkene en zijn zoon gebruikten de afwezigheid van geldige verblijfsdocumenten tegen hun slachtoffers. Eén van hen werd door betrokkene naar België gelokt onder het voorwendsel dat hij hier behandeld zou worden voor zijn cataract. Er kan niet getwijfeld worden aan te kwaadwillige intenties van betrokkene teneinde zijn slachtoffers tewerk te stellen in abominabele leef- en werkomstandigheden, volstrekt in strijd met de menselijke waardigheid waarbij de slachtoffers als slaven werden behandeld, werden uitgebuit en hen elke vorm van sociale bescherming door naleving van de sociale regelgeving in België werd ontzegd. Deze situatie hield in het geval van één van de slachtoffers meerdere jaren aan. Betrokkene getuigt van een maatschappelijk gevaarlijke ingesteldheid die hem in staat stelt zwakke medeburgers op meedogenloze wijze langdurig te misbruiken en te ontmenselijken op een wijze die nog lang zijn sporen zal nalaten. Uit het strafverleden van betrokkene blijkt verder dat hij hardleers e dat eerdere gerechtelijke interventies hem niet hebben aangezet tot aangepast gedrag. Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht

wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid te vormen.

Betrokkene werd op 11.12.2023 in de gevangenis gesproken door een terugkeerbegeleider van DVZ, zijn administratieve situatie werd hem toegelicht en een hoorrecht werd hem voorgelegd. Betrokkene weigerde te tekenen voor ontvangst, hij liet echter na deze vragenlijst in te vullen. Hij verklaarde dat hij er niet akkoord mee gaat om België te verlaten, en dat hij niet wenst terug te keren naar Bulgarije, hij zou geen familie meer hebben in Bulgarije. Hij verklaarde dat zijn vrouw [D.Y.S.], zijn 2 meerderjarige kinderen [S.S.] (zoon), [S.V.F.] (dochter), zijn kleinkinderen [S.A.] en [S.J.] allen in België verblijven. Zij zijn gekend in ons systeem en verblijven legaal in België. Tenminste zijn vrouw, zijn dochter en twee kleinkinderen bezoeken hem regelmatig in de gevangenis. Hoewel hij een gezinsleven schijnt te hebben op het grondgebied werd betrokkene reeds afgevoerd-verlies van verblijfsrecht op 12.10.2022. Betrokkene diende op 14.04.2021 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige. Betrokkene werd op 12.01.2021 in het bezit gesteld van een E-kaart die geldig is tot 07.05.2026, op 12.10.2022 heeft betrokkene een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) ontvangen. Betrokkene heeft sindsdien geen poging ondernomen om zijn verblijf regulariseren. Wat zijn kinderen en kleinkinderen betreft, de bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Wat zijn vrouw betreft, betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat zijn echtgenote niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Bulgarije. Indien zijn echtgenote dit niet wenst heeft zij, net zoals de kinderen en kleinkinderen, de mogelijkheid hem te bezoeken en/of contact te houden via de moderne communicatiemiddelen. Ten slotte is het belangrijk op te merken dat uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.

Betrokkene verklaarde dat hij hartproblemen heeft, hij zou reeds 2 maal een hartinfarct gehad hebben en neemt hiervoor allerlei medicatie. Hij bewijst zijn verklaringen echter niet met medische attesten en, bij gebrek aan bewijs, kunnen deze elementen een verwijdering niet verhinderen. Een schending van art 3 van het EVRM wordt niet aangenomen. Betrokkene heeft tot op heden geen aanvraag om machtiging tot verblijf omwille van medische redenen ingediend. Hieruit kan men afleiden dat er op het moment van de beslissing geen sprake was van een aandoening die een reëel risico inhoudt voor betrokkene leven of fysieke integriteit, noch een aandoening die een actueel reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het land van herkomst is: cfr. het gebrek aan een duidelijke identificatie van een actuele ernstige medische aandoening laat niet toe de actuele noodzaak tot medische behandeling te bevestigen, noch de beschikbaarheid ervan te beoordelen in het land van herkomst. Daarnaast stelt betrokkene dat hij redenen heeft om een terugkeer naar zijn land van herkomst, Bulgarije, te vrezen. Gezien Bulgarije een Europees land en dus in principe veilig is, kan artikel 3 EVRM hier echter niet ingeroepen worden. Wat betreft de beoordeling van het reëel risico op blootstelling aan onmenselijke behandeling in strijd met het artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) komt het aan de betrokkene toe om aannemelijk te maken dat hij bij een verwijdering naar het land van de bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (EHRM, Auad/Bulgarije, 11 oktober 2011, § 99, punt b; en RvS, 20 mei 2005, nr. 144.754). Een louter blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling volstaat niet op zich om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat evenmin op zich (EHRM, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111; en RvV, 21 September 2017, nr. 192.378). Een schending van art 3 van het EVRM wordt niet aangenomen. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds 15.03.1999 verschillende aanvragen (asielaanvraag, aanvraag machtiging tot verblijf, Aanvraag tot vestiging) ingediend heeft, deze werden allemaal negatief afgesloten.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde/nationale veiligheid vormt, is een inreisverbod 10 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat het beroep, in de mate dat het is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, onontvankelijk is, nu de Raad geen rechtsmacht heeft om hiervan kennis te nemen. Overeenkomstig artikel 71 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) is de beslissing tot vrijheidsberoving enkel vatbaar voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank.

2.2. Verzoeker heeft er verder voor geopteerd een syntheseseminarie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet moeten in de syntheseseminarie *“alle aangevoerde middelen worden samengevat”*. Overeenkomstig het zevende lid van dit wetsartikel doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verder uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de onontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en dit *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”*. In de syntheseseminarie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratief dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl.St. Kamer 2012-2013, DOC 53-2572/002, pp. 6-7*). De Raad benadrukt dat het op basis van die samenvatting is, en niet op basis van de in het verzoekschrift in aanmerking genomen formulering van de middelen, dat hij uitspraak doet over de gegrondheid van het annulatieberoep (GwH 17 juli 2014, nr. 110/2014).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In zijn inleidende verzoekschrift voert verzoeker in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM). Verzoeker vat dit middel in zijn syntheseseminarie samen als volgt:

“1.

Het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven wordt gewaarborgd door artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM):

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen.

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Verzoeker heeft geen banden meer met zijn geboorteland Bulgarije aangezien zijn volledig privé-, familie- en gezinsleven gevestigd is in België. Immers verblijven al zijn rechtstreekse familieleden hier waaronder zijn vrouw [D.Y.S.], zijn twee meerderjarige kinderen [S.S.] en [S.V.F.], zijn kleinkinderen [S.A.] en [S.J.]. Allen verblijven legaal in het Rijk en hebben er hun leven opgebouwd. Zij hebben dan ook absoluut geen intentie om zich te hervestigen in Bulgarije.

Het gegeven dat zijn echtgenote en overige familieleden de mogelijkheid hebben om hem te bezoeken en/of contact te houden via de moderne communicatiemiddelen zoals wordt aangehaald in de bestreden beslissing, maakt niet dat het privé-, familie- en gezinsleven van verzoeker wordt geëerbiedigd overeenkomstig art. 8 EVRM.

Louter sporadische, kortstondige contacten kunnen de dagdagelijkse al dan niet fysieke contacten niet vervangen die net deeltmaken van het privé-, familie- en gezinsleven waarbij geborgenheid en tevens affectiviteit centraal moet staan.

Hier ander over oordelen is manifest in strijd met art. 8 EVRM.

2.

De verplichtingen van artikel 8 EVRM zijn bovendien garanties en zijn aldus niet enkel van louter praktische regeling (EHRM 5 februari 2002, Conka / België, § 83).

Ook diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigen dat de evenredigheidsafweging op basis van concrete en uitzonderingscriteria dient te geschieden, wat in casu niet het geval is. In de recente zaak SHAKUROV v. RUSSIA (Application no. 55822/10) 5 juni 2012, besliste het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in die zin.

3.

Er is bijgevolg sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.”

3.2. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

*“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn brief-wisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Verzoeker beroept zich op een gezins- en privéleven in België, nu zijn echtgenote, hun twee meerder-jarige kinderen en zijn kleinkinderen op legale wijze in dit land verblijven. Hij stelt dat hij geen banden meer heeft met zijn geboorteland Bulgarije en dat zijn naaste familieleden in België een leven hebben opgebouwd en absoluut geen intentie hebben om zich opnieuw te vestigen in Bulgarije. Nog betoogt hij dat sporadische, kortstondige contacten door bezoeken van zijn familieleden of via de moderne communicatiemiddelen de dagdagelijkse, al dan niet fysieke, contacten niet kunnen vervangen. Er heeft volgens hem geen evenredigheidsafweging “op basis van concrete en uitzonderingscriteria” plaatsge-vonden.

In eerste instantie moet worden vastgesteld dat een eenvoudige lezing van de bestreden beslissingen leert dat verweerder rekening heeft gehouden van de familiale banden van verzoeker met België, nu zijn echtgenote, twee meerderjarige kinderen en kleinkinderen legaal in dit land verblijven. Verweerder heeft dit ingeroepen gezins- of privéleven getoetst aan artikel 8 van het EVRM, maar geoordeeld dat de bestreden beslissingen niet in strijd zijn met dit verdragsartikel. Zo werd geoordeeld als volgt:

“[...] Hij verklaarde dat hij er niet akkoord mee gaat om België te verlaten, en dat hij niet wenst terug te keren naar Bulgarije, hij zou geen familie meer hebben in Bulgarije. Hij verklaarde dat zijn vrouw [D.Y.S.], zijn 2 meerderjarige kinderen [S.S.] (zoon), [S.V.F.] (dochter), zijn kleinkinderen [S.A.] en [S.J.] allen in België verblijven. Zij zijn gekend in ons systeem en verblijven legaal in België. Tenminste zijn vrouw, zijn dochter en twee kleinkinderen bezoeken hem regelmatig in de gevangenis. Hoewel hij een gezinsleven schijnt te hebben op het grondgebied werd betrokkene reeds afgevoerd-verlies van verblijfsrecht op 12.10.2022. Betrokkene diende op 14.04.2021 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige. Betrokkene werd op 12.01 2021 in het bezit gesteld van een E-kaart die geldig is tot 07.05.2026, op 12.10.2022 heeft betrokkene een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21) ontvangen. Betrokkene heeft sindsdien geen poging ondernomen om zijn verblijf regulariseren. Wat zijn kinderen en kleinkinderen betreft, de bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Wat zijn vrouw betreft, betrokkene toont niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat zijn echtgenote niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Bulgarije. Indien zijn echtgenote dit niet wenst heeft zij, net zoals de kinderen en kleinkinderen, de mogelijkheid hem te bezoeken en/of contact te houden via de moderne communicatiemiddelen.

Ten slotte is het belangrijk op te merken dat uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet aangenomen worden.”

Uit deze motivering blijkt dat verweerder niet heeft betwist dat verzoeker een beschermenswaardig gezinsleven in België heeft met zijn echtgenote die hier legaal verblijft. Wel geeft hij aan te betwisten dat er nog sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven met zijn kinderen en kleinkinderen, nu overeenkomstig de aangehaalde rechtspraak van het EHRM in de relatie tussen ouders en meerder-jarige kinderen (en hun gezinsleden) enkel nog een beschermenswaardig gezinsleven wordt aanvaard voor zover er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Verzoeker betwist dit op zich niet en geeft op geen enkele wijze aan dat er in zijn relatie met zijn meerderjarige kinderen, en hun gezinsleden, sprake is van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid. In de gegeven omstandigheden kan hij niet overtuigen dat er tussen hem en zijn meerderjarige kinderen en kleinkinderen nog sprake is van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

In zoverre verzoeker wel een beschermenswaardig gezinsleven met zijn echtgenote in België heeft, alsook waar de banden met zijn meerderjarige kinderen en kleinkinderen als beschermenswaardig privéleven kunnen worden aangenomen, moet de Raad verder vaststellen dat verzoeker in eerste instantie niet betwist dat op 12 oktober 2022 een einde werd gesteld aan zijn verblijfsrecht en hij sindsdien op geen enkel ogenblik meer heeft getracht om zich opnieuw in regel te stellen. Deze eerdere beslissing tot beëindiging van zijn verblijf heeft hij niet aangevochten voor de Raad, waardoor de wettigheid ervan – ook wat artikel 8 van het EVRM betreft – in de huidige stand van zaken moet worden aangenomen. Verzoeker kon er niet van onwetend zijn dat hij, gelet op de voormelde tussengekomen beslissing, niet langer was gerechtigd om zich nog samen met zijn gezins- en familieleden te vestigen in België.

In tweede instantie heeft verweerder in de bestreden beslissingen vastgesteld dat verzoeker gelet op zijn persoonlijke gedrag een werkelijke, reële en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, in het bijzonder gelet op de feiten van mensenhandel, opzettelijke slagen en “*sociale zekerheid-verzuim*” die ten grondslag lagen aan zijn strafrechtelijke veroordeling op 18 november 2021 door het hof van beroep van Gent tot een definitief geworden gevangenisstraf van 36 maanden. Verweerder benadrukte in het bijzonder dat verzoeker zijn slachtoffers in mensonwaardige leef- en werkomstandigheden te werk stelde en uitbuitte, als slaven behandelde en hen elke vorm van sociale bescherming door naleving van de sociale regelgeving in België ontzegde. Deze situatie hield bovendien, voor minstens één slachtoffer, jarenlang aan, zo stelt verweerder nog. Verweerder wees er volledig terecht op dat deze feiten bijzonder ernstig zijn bevonden en wijzen op een maatschappelijk gevaarlijke ingesteldheid van verzoeker die zijn slachtoffers langdurig misbruikte en ontmenselijkte, wat langdurige sporen nalaat bij deze slachtoffers. Verzoeker betwist dit overigens ook nergens concreet. Tegen deze beoordeling heeft verzoeker in zijn inleidende verzoekschrift trouwens geen enkel concreet middel of concrete kritiek ontwikkeld.

In derde instantie heeft verweerder in de bestreden beslissingen geoordeeld dat verzoeker niet aantoonde dat hij en zijn echtgenote enkel in België een gezinsleven kunnen ontwikkelen en dit niet kan worden verdergezet in het land van herkomst. Daarnaast wees hij erop dat zijn echtgenote, indien zij niet wenst terug te keren naar Bulgarije, de mogelijkheid heeft om verzoeker te bezoeken in Bulgarije en contact te houden via de moderne communicatiemiddelen, net zoals dit het geval is voor de meerderjarige kinderen en de kleinkinderen van verzoeker. Hij oordeelde dat de ernstige bedreiging die uitgaat van verzoekers gedragingen voor de openbare orde zwaarder doorweegt dan de – volgens hem niet onoverkomelijke – hinder die de bestreden beslissingen veroorzaken voor de verdere uitoefening van het gezins- en privéleven. Verzoeker, die onterecht voorhoudt dat de bestreden beslissingen niet getuigen van een evenredigheidsafweging, slaagt er met zijn uiteenzetting niet in om het disproportioneel karakter van de voormelde doorgevoerde beoordeling en belangenafweging aan te tonen. Door te stellen dat zijn echtgenote een leven heeft opgebouwd in België, zonder dit trouwens verder te concretiseren, en dat zij geen enkele intentie heeft om zich opnieuw te vestigen in Bulgarije, brengt verzoeker geen concrete en noemenswaardige hinderpalen naar voor die verhinderen dat het gezinsleven wordt verdergezet in Bulgarije, vanwaar zij beiden afkomstig zijn. De bestreden beslissingen hebben dus niet noodzakelijk tot gevolg dat dit gezinsleven wordt verbroken. Gelet op deze vaststelling, samen genomen met de eerdere vaststellingen dat verzoeker niet langer beschikte over een verblijfsrecht in België en intussen vaststaat dat hij door zijn persoonlijke gedrag een actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, kan niet blijken dat de bestreden beslissingen disproportioneel zijn in het licht van het ingeroepen gezinsleven. In de gegeven omstandigheden, en rekening houdend met het gegeven dat verzoekers kinderen meerderjarig zijn en reeds een eigen gezin hebben gesticht en geen bijzondere banden van afhankelijkheid blijken in de relatie met zijn kinderen en hun gezinnen, kan evenmin worden vastgesteld dat disproportioneel wordt ingegrepen in dit privéleven van verzoeker. Verzoeker betwist ook niet concreet dat dit privéleven kan worden verdergezet doordat zijn kinderen en kleinkinderen hem op regelmatige tijdstippen kunnen bezoeken in Bulgarije en zij op regelmatige basis contact kunnen houden via de moderne communicatiemiddelen. Uiteraard is dit niet hetzelfde als dagdagelijks persoonlijk of fysiek contact, maar verzoeker toont noch aan dat hij actueel een dergelijk nauw contact heeft met zijn kinderen en kleinkinderen noch dat het, in het licht van de vastgestelde ernstige bedreiging die hij vormt voor de openbare orde, disproportioneel zou zijn indien de contacten met zijn kinderen en kleinkinderen gedurende de komende jaren op een alternatieve wijze moeten plaatsvinden. In dit verband moet ook worden benadrukt dat het gegeven dat de bestreden beslissingen hem, zijn echtgenote en zijn kinderen en kleinkinderen nopen hun gezins- en privéleven anders in te vullen in de eerste plaats een gevolg is van de door verzoeker gepleegde ernstige strafrechtelijke feiten en enkel hij hiervoor de verantwoordelijkheid draagt. Hij kon er redelijkerwijze niet van onwetend zijn dat dit ook gevolgen kon hebben voor de verderzetting van zijn privé- en gezinsleven in België. Verzoeker beperkt zich ten slotte ook tot een blote en zeer algemene bewering dat hij geen banden meer zou hebben met Bulgarije, zonder in dit verband enig begin van bewijs of concreet betoog aan te brengen dat dit aannemelijk zou kunnen maken. Dit kan alleszins niet overtuigen.

Verzoeker toont niet aan dat het bestuur, waar het hem bevel gaf om het grondgebied te verlaten met inreisverbod voor tien jaar, een disproportionele belangenafweging heeft doorgevoerd tussen zijn persoonlijke en gezinsbelangen enerzijds en het algemeen belang anderzijds. Er blijkt niet dat enig concreet

aspect dat zijn gezins- of persoonlijke situatie kenmerkt, is veronachtzaamd of onterecht niet is betrokken in de belangenafweging. Gelet op de omstandigheden van de voorliggende zaak, stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan overtuigen dat er, gelet op zijn privé- en gezinsleven in België, sprake is van elementen die zodanig zwaar wegen dat deze opwegen tegen de vastgestelde ernstige redenen van openbare orde die maken dat de Belgische samenleving moet worden beschermd tegen zijn gedragingen.

Al het voorgaande in acht genomen, oordeelt de Raad dat verweerder in de bestreden beslissingen niet ten onrechte het standpunt heeft ingenomen dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

3.4. In zijn syntheseseminarie voert verzoeker nog de schending aan van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet. De vaststelling dringt zich echter op dat dit een nieuw middel betreft dat pas voor het eerst in de syntheseseminarie wordt aangevoerd, en dat verzoeker niet reeds aanvoerde in zijn inleidende verzoekschrift. Er blijkt ook niet dat verzoeker niet reeds in de mogelijkheid was dit middel in zijn inleidende verzoekschrift te ontwikkelen.

Overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet mogen geen andere middelen worden aange-voerd dan deze die in het verzoekschrift of in de nota zijn uiteengezet. Artikel 38/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet definieert de syntheseseminarie verder als een procedurestuk "*waarin alle aangevoer-de middelen worden samengevat*" en laat dus ook geen uitbreiding van de middelen in het inleidende verzoekschrift toe.

Het in het kader van de voorliggende syntheseseminarie nieuw ontwikkelde middel kon reeds naar voor worden gebracht in het inleidende verzoekschrift, zodat het laattijdig is (RvS 11 januari 2000, nr. 84.603; RvS 25 maart 2002, nr. 105.054). Er blijkt niet dat verzoeker dit nieuwe middel, onder meer ook gelet op de rechten van verdediging, nog op ontvankelijke wijze voor het eerst in de syntheseseminarie kan inroepen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS